

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 475/2016-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. augusta 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Milošom Kvasňovským, Dunajská 32, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Malacky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 561/2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. júla 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských

práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Malacky (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 561/2008.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

«Sťažovateľ podal dňa 20.10.2008 na Okresnom súde Malacky návrh na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ktorým sa domáhal vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov vzniknutého počas trvania manželstva so [REDAKOVANÉ]... uzatvoreného dňa 11.09.1999, ktoré bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Malacky zo dňa 07.04.2008, sp. zn.: 4C 6/2008, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 15.04.2008.

Dňa 10.11.2008 okresný súd odoslal žalobný návrh sťažovateľa na vyjadrenie sa druhému účastníkovi konania, avšak následne až do 20.09.2010, kedy bolo okresným súdom vytyčené v predmetnej veci prvé pojednávanie, zostal okresný súd takmer dva roky nečinný.

Predmetné pojednávanie bolo následne odročené na dátum 22.11.2010. Napriek skutočnosti, že v priebehu roku 2011 sa uskutočnilo viacero ústnych pojednávaní (17.01.2011, 07.03.2011, 13.04.2011, 13.06.2011) tieto žiadnym spôsobom neprispeli k objasneniu skutkového stavu a vyriešeniu predmetu sporu. Dňa 13.06.2011 bolo pojednávanie odročené na neurčito z dôvodu prípadnej mimosúdnej dohody účastníkov konania, a následného znaleckého dokazovania, pričom vykonaním znaleckého posudku bol uznesením okresného súdu sp. zn.: 4C/561/2008-131 zo dňa 11.08.2011 poverený súdny znalec z odboru stavebníctvo, odvetvie odhad hodnoty nehnuteľností [REDAKOVANÉ]. Následne uznesením okresného súdu sp. zn.: 4C/561/2008-194 zo dňa 27.02.2012 bol poverený vykonaním znaleckého posudku súdny znalec z odboru bytové zariadenie, odvetvie nábytok (sektorový a kancelársky) dipl. tech. [REDAKOVANÉ]. Dňa 27.02.2012 bol uznesením okresného súdu sp. zn.: 4C/561/2008-195 poverený vykonaním znaleckého posudku taktiež súdny znalec z odboru elektrotechnika, odhad hodnoty elektrotechnických zariadení a elektroniky [REDAKOVANÉ], ktorý bol následne uznesením okresného súdu sp. zn.: 4C 561/2008-223 zo dňa 27.08.2012 odvolaný z dôvodu zistenia, že veci, ktoré mali byť predmetom znaleckého skúmania, nie sú súčasťou bezpodielového spoluvlastníctva.

Znalecký posudok na nehnuteľný majetok bol okresnému súdu doručený dňa 27.01.2012 a znalecký posudok na hnutel'ny majetok bol okresnému súdu doručený dňa 17.01.2013.

Po vyššie vykonanom znaleckom dokazovaní, napriek skutočnosti, že znalecké dokazovanie bolo zo strany ustanovených znalcov vykonané riadne a včas, okresný súd až do 03.04.2014 už žiadne ďalšie pojednávanie neinicioval, ani neurobil žiadny iný úkon, ktorý by viedol k meritórnemu riešeniu veci.

Keďže okresný súd zostal napriek dĺžke trvania sporu dlhodobo bezdôvodne nečinný, sťažovateľ dňa 21.01.2014 podal predsedovi okresného súdu sťažnosť na prieťahy v konaní v zmysle § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Predmetná sťažnosť na prieťahy v konaní bola zo strany predsedu okresného súdu prešetrená a vo vyjadrení predsedu okresného súdu zo dňa 11.02.2014 bolo uznané, že, k čiastočným prieťahom došlo z objektívnych dôvodov s odôvodnením, že „vzhľadom na kritický personálny stav okresného súdu nie je možné vybavovať veci v pridelených lehotách.“

Následne bolo dňa 03.04.2014 vytyčené pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito z dôvodu prípadnej mimosúdnej dohody účastníkov konania vynútenej pod nátlakom zákonnej sudkyne. Nakoľko k mimosúdnej dohode účastníkov konania nedošlo, dňa 02.12.2014 sa uskutočnilo ďalšie pojednávanie v predmetnej veci.

V priebehu rokov 2015 a 2016 sa uskutočnilo v predmetnej veci na okresnom súde viacero pojednávaní (18.02.2015, 01.04.2015, 04.05.2015, 23.09.2015, 25.11.2015, 03.02.2016, 16.03.2016) okresný súd nebol napriek nenáročnosti sporu schopný skutkový stav riadne posúdiť a správne vyhodnotiť.

Meritórne rozhodnutie vo veci samej bolo vyhlásené až dňa 18.04.2016, t.j. po sedem a pol roku trvania predmetného konania, pričom písomné vyhotovenie rozsudku okresného súdu sp. zn.: 4C/561/2008-406 zo dňa 18.04.2016 bolo sťažovateľovi doručené až dňa 04.06.2016.

Dovoľujem si tiež zdôrazniť, že napriek dĺžke trvania predmetného konania, okresný súd pri rozhodovaní v predmetnej právnej veci pochybil a vec nesprávne právne posúdil, z ktorého dôvodu sťažovateľ podal proti predmetnému rozsudku v zákonom stanovenej

lehote odvolanie, a teda v predmetnej veci tohto času naďalej nie je právoplatne rozhodnuté.

Napriek tomu, že neexistovali žiadne prekážky postupu a napriek nenáročnosti samotného predmetu konania, okresný súd zisťoval a vyhodnocoval skutkový stav v predmetnej veci sedem a pol roka, pričom si dovoľujem zdôrazniť, že predmetný spor do momentu podania tejto sťažnosti nie je právoplatne ukončený a neistota sťažovateľa naďalej pretrváva.

Z vyššie uvedeného postupu okresného súdu je zrejmé, že okresný súd nepostupoval v súlade so zásadami hospodárneho a rýchleho prejednanía a rozhodnutia veci a už vôbec nie v prospech ochrany práv účastníkov konania, ale svojimi úkonmi a svojou nečinnosťou, ako aj svojim neefektívnym a nesústredeným postupom len vytvára procesné prekážky riadneho výkonu rozhodovacích právomocí.

Je nutné konštatovať, že nesústredený a neefektívny postup okresného súdu a jeho zjavná nečinnosť vo veci samej v trvaní sedem a pol roka, je nelogická, neodôvodnená a z pohľadu sťažovateľa nespravodlivá, a teda v rozpore s jeho základným právom, tak, ako je to špecifikované v odseku 2 čl. 48 ústavy. Na naplnenie základného práva, tak, ako je priznané odsekom 2 čl. 48 ústavy sa vyžaduje predovšetkým aktivita a iniciatíva zo strany konajúceho sudcu, ktorá v tomto prípade vo veľkom rozsahu absentuje. ...

Vzhľadom na priebeh konania pred okresným súdom si dovoľujem poukázať na to, že v jeho priebehu sa vyskytli viaceré väčšie obdobia nečinnosti, a to nečinnosť v trvaní viac ako 22 mesiacov od 10.11.2008 (odoslanie žalobného návrhu druhému účastníkovi na vyjadrenie) do 20.09.2010 (prvé pojednávanie); nečinnosť v trvaní viac než 6 mesiacov od 11.08.2011 (ustanovenie [redacted] z odboru stavebníctvo, odvetvie odhad hodnoty nehnuteľností) do 27.02.2012 (ustanovenie dipl.tech. [redacted] z odboru bytové zariadenie, odvetvie nábytok a [redacted] z odboru elektrotechnika, odhad hodnoty elektrotechnických zariadení a elektroniky), v súvislosti s čím si dovoľujem upozorniť, že mám za to, že nebol dôvod na to, aby neboli všetci uvedení súdni znalci ustanovení už dňa 11.08.2011, preto postup ustanovovania súdnych znalcov z rôznych odvetní s tak značným časovým odstupom považujem za neefektívny. Ďalej nečinnosť v trvaní 26 mesiacov od 27.02.2012 (ustanovenie dipl. tech. [redacted] z odboru bytové zariadenie, odvetvie nábytok a [redacted] z odboru elektrotechnika,

odhad hodnoty elektrotechnických zariadení a elektroniky) do 03.04.2014 (nariadenie ústneho pojednávania). Rád by som tiež zdôraznil, že znalecký posudok na cenu nehnuteľnosti, ktorá bola najpodstatnejším prvkom vyporiadania bol okresnému súdu súdnym znalcom doručený dňa 27.01.2012, z čoho je zrejmé, že okresný súd nemal dôvod čakať s vytýčením najbližšieho pojednávania až na termín 03.04.2014. A taktiež nečinnosť v trvaní 8 mesiacov od 03.04.2014 (pojednávanie pod nátlakom zákonnej sudkyne odročené na neurčito) do 02.12.2014 (najbližšie ďalšie pojednávanie).

Okrem toho okresný súd konal aj neefektívne. O neefektívnom postupe okresného súdu svedčí okrem spôsobu ustanovovania súdnych znalcov predovšetkým to, že celé prejednávanie veci trvalo napriek jej nenáročnosti, súčinnosti sťažovateľa a aktívneho pôsobenia sťažovateľa v predmetnom konaní od 20.10.2008, kedy bol sťažovateľom podaný návrh na začatie konania až do 18.04.2016, kedy bolo okresným súdom vo veci meritórne rozhodnuté, t.j. sedem a pol roka, pričom tohto času naďalej v predmetnej veci nie je rozhodnuté právoplatne, z čoho je zrejmé, že stav neistoty naďalej pretrváva.

V súvislosti s uvedeným by som rád odkázal na ustálenú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len ako „ESLP“) (napr. prípad Frigo proti Slovenskej republike), podľa ktorej sa nemá preskúmať dĺžka predmetného konania samostatne na jednotlivých stupňoch, ale predmetom preskúmania má byť celková dĺžka konania, ktorá v tomto prípade predstavuje už takmer osem rokov.

Mám za to, že trvanie napadnutého konania (takmer osem rokov) je už samo osebe celkom jednoznačne neprimerané. Podľa ustáleného názoru ústavného súdu konanie, ktoré trvá tak neobyčajne dlho, ako to bolo v danej veci, možno už len na základe jeho posúdenia ako celku považovať za nezlučiteľné s imperatívom ustanoveným v čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne napr. IV. ÚS 173/05, IV. ÚS 251/05, II. ÚS 3/09).

Charakter prerokovávanej veci neodôvodňoval nutnosť konať o žalobnom návrhu po dobu dlhšiu ako je všeobecne obvyklé, pretože zložitost' tohto prípadu neprekračuje rámec podobných civilných vecí. Taktiež mám za to, že proces dokazovania v danej veci nevykazoval rysy výnimočnosti spôsobujúcej potrebu viesť súdne konanie po dobu dlhšiu ako je obvyklé. Preto nemožno tolerovať, aby zatiaľ len v jednom štádiu konania (pred okresným súdom) bola dĺžka konania vyše 7 rokov, a to bez ohľadu na celkový rozsah

nevybavenej súdnej agendy na okresnom súde zapríčinennej nižším či nedostatočným počtom sudcov.

Zbytočné prietahy v konaní priznal aj okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti zo dňa 11.02.2014 s odôvodnením, že „vzhľadom na kritický personálny stav okresného súdu nie je možné vybavovať veci v pridelených lehotách.“ ...

Rozsudok vo veci samej bol sťažovateľovi doručený dňa 04.06.2016 a z dôvodu odvolacieho konania tohto času naďalej nie je právoplatný, teda neistota sťažovateľa a prietahy v konaní v čase podania tejto sťažnosti naďalej pretvárajú.

Rád by som v súvislosti s uvedeným poukázal na rozsudok ESLP vo veci Jakubička a Magyaricsová proti Slovenskej republike, kde sa ESLP nestotožnil s argumentáciou vlády, že sťažovatelia, ktorí podali ústavnú sťažnosť na porušenie základného práva v zmysle článku 48 ods. 2 ústavy týkajúcu sa konania pred prvostupňovým súdom v čase prejednávania predmetnej právnej veci odvolacím súdom, podali predmetnú ústavnú sťažnosť vo vzťahu k postupu prvostupňového súdu oneskorene, v čase, kedy konanie prebiehalo už pred krajským súdom, a teda vo vzťahu k dĺžke konania pred okresným súdom nevyčerpali vnútroštátne prostriedky nápravy, pretože pri podaní prvej ústavnej sťažnosti mali dodržať všetky podmienky na jej účinné podanie. Rovnako sa ESLP nestotožnil s argumentáciou vlády, že sťažovatelia mohli po vyhlásení nálezú ústavného súdu podať novú ústavnú sťažnosť. V tejto súvislosti podotkol, že ústavný súd odmietol preskúmať podstatnú časť prvej ústavnej sťažnosti smerujúcej proti postupu okresného súdu iba z dôvodu, že konanie už neprebíhalo na prvom stupni. Napriek tomu, že sťažovatelia podali novú ústavnú sťažnosť proti postupu okresného súdu v čase, keď konanie pred ním opäťovne prebiehalo, ústavný súd podstatu ich sťažnosti neposúdil. Po preskúmaní podstaty sťažnosti ESLP dospel k záveru, že dĺžka konania bola neprimeraná, v dôsledku čoho konštatoval porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru. ...

Sťažovateľ zároveň požaduje, aby mu bolo priznané primerané finančné zadosťučinenie v sume 35.000 EUR..., a to z dôvodu dlhotrvajúceho stavu právnej neistoty a dlhodobého neefektívneho konania okresného súdu. Takto uplatnenú sumu primeraného finančného zadosťučinenia odôvodňuje tým, že sa ocitol v právnej neistote, v ktorej sa dlhodobo nachádza, vzhľadom na to, že jeho vec nebola riadne a včas prejednaná a niekoľko rokov sa bezúspešne pokúša uplatňovať svoje návrhy, pričom neustále vyvíja

úsilie vedúce k preukázaniu svojich tvrdení bez očividného výsledku. Táto skutočnosť mu spôsobuje najmä materiálnu ujmu, v dôsledku ktorej je sťažovateľ nútený odkladať niektoré finančné rozhodnutia, keďže nie je možné predvídať dĺžku a celkové náklady konania.»

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ]... na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Malacky v konaní vedenom pod sp. zn.: 4 C/561/2008 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Malacky prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C/561/2008 konal bez zbytočných prietáhov.

3. Sťažovateľovi priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 35.000 EUR..., ktoré je Okresný súd Malacky povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia (nálezu).

4. Sťažovateľovi priznáva trovy konania/právneho zastúpenia 363,79 EUR..., ktoré je Okresný súd Malacky povinný zaplatiť na účet advokáta JUDr. Miloša Kvasňovského... do dvoch mesiacov od tohto rozhodnutia (nálezu).“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie jej veci bez zbytočných prietahov (čl. 48 ods. 2 ústavy) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote (čl. 6 ods. 1 dohovoru) postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 561/2008.

Ústavný súd opakovane judikoval, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je v prípadoch, keď sa ňou namieta porušenie

základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 215/07, III. ÚS 305/07).

Ústavný súd poukazuje aj na svoju judikatúru, z ktorej vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 154/03, IV. ÚS 221/05). V prípade, keď ústavný súd zistil, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovел (napr. I. ÚS 11/00) alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 17/01, I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, IV. ÚS 221/05).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že namietané konanie vedené okresným súdom sa začalo 20. októbra 2008 podaním návrhu sťažovateľa, ktorým sa domáhal vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva s bývalou manželkou ako odporkyňou zaniknutého rozvodom ich manželstva.

Podľa tvrdení sťažovateľa okresný súd v konaní postupoval neefektívne, v priebehu konania sa vyskytli dlhšie obdobia úplnej nečinnosti okresného súdu a doterajšia dĺžka namietaného konania je neprimerane dlhá vo vzťahu k predmetu konania a zložitosti prejednávanej veci, ktorá podľa sťažovateľa nie je náročná na skutkové a právne posúdenie. Sťažovateľ poukázal na to, že okresný súd vo veci prvýkrát meritórne rozhodol po viac ako sedem a polročnom trvaní konania rozsudkom z 18. apríla 2016, ktorý mu bol v písomnom vyhotovení doručený 4. júna 2016. Predmetný rozsudok podľa sťažovateľa nie je vecne správny, a preto ho napadol v zákonnej lehote odvolaním. V tejto súvislosti sťažovateľ

zdôraznil, že ním namietané konanie dosiaľ (teda ani ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu 29. júla 2016) nie je právoplatne skončené.

Ústavný súd po oboznámení so sťažovateľom opísanou a tvrdenou neefektívnosťou postupu okresného súdu v konaní konštatuje, že napriek dĺžke namietaného konania do meritórneho rozhodnutia okresného súdu vo veci samej v trvaní viac ako sedem a pol rokov s prihliadnutím na to, že okresný súd v čase podania sťažnosti ústavnému súdu už vo veci meritórne rozhodol, ako aj so zohľadnením zložitosti veci po skutkovej stránke (vzhľadom na potrebu vykonania početných znaleckých dokazovaní), opakovaných zmien návrhu sťažovateľom v priebehu konania (ako to vyplýva z rozsudku okresného súdu), postup okresného súdu v tomto konaní, nie je namieste charakterizovať ako postup, ktorý by sa vyznačoval prierahmi takej intenzity, ktoré by odôvodňovali toho času možnosť porušenia označených práv sťažovateľa a zásah ústavného súdu v rámci jeho právomocí. Ústavný súd neprehliadol skutočnosť, že vec dosiaľ nie je právoplatne skončená, pretože proti rozsudku okresného súdu z 18. apríla 2016 podal sťažovateľ odvolanie, ešte v čase pred podaním sťažnosti ústavného súdu. Avšak táto okolnosť v čase, kedy otázka vecnej správnosti rozsudku okresného súdu nebola odvolacím súdom ustálená (pričom posudzovanie vecnej správnosti rozsudku okresného súdu nie je v právomoci ústavného súdu), nemôže byť skutočnosť, že vec nie je právoplatne skončená z dôvodu vedenia odvolacieho konania, pripisovaná na vrub efektívnosti, resp. neefektívnosti postupu okresného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľa nezaoberal.

Ústavný súd v závere pripomína, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby sťažovateľ za predpokladu, že by v ďalšom priebehu napadnutého konania dochádzalo

k zbytočným preťahom alebo by činnosť okresného súdu bola neefektívna, predložil ústavnému súdu novú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. augusta 2016